

Første gangen jeg...

■ LINN OFTENES LIE *medisinstudent*

Å være medisinstudent består stort sett av en eneste ting: dårlig samvittighet. Dårlig samvittighet for at du ikke leser nok, ikke sover nok, ikke spiser riktig, ikke besøker familien, eller ikke hospiterer nok på de ulike avdelingene. Tiden strekker ikke til. Vi skal på kurs, vi skal på forelesning, vi skal på visitter, avdelingstjenester, seminarer og PBLer. Kollokvier, foredrag, debatter og operasjoner.

Så. Hvorfor fortsetter vi? Hvorfor begraver vi oss ned i denne evigvarende følelsen av utilstrekkelighet og dårlig samvittighet?

Ene og alene på grunn av setningen I dag var første gangen jeg...

Som medisinstudent er du nemlig i en unik situasjon. Hver dag er en ny mulighet for å prøve noe nytt. Og hver gang vi prøver noe nytt er verd all den dårlige samvittigheten som regjerer studietiden. Mestringsfølelsen

over å sy to sting i en arm gjør definitivt opp for de to timene med søvn jeg mistet i går.

Første gangen jeg utførte en venepunksjon skalv nåla så mye at min medstudent av en nålepute måtte legge hånda på skulderen min og be meg puste. Men jeg gjorde det. Og jeg klarte det. Da gjør det ikke noe at jeg ikke har sett bestekompien på to uker.

Første gangen jeg skulle sy mistet jeg pinsetten på gulvet og bannet ned i hodebunnen på pasienten. Men han bare lo og sa at han i det minste hadde en fin historie å fortelle. Jeg klarte jo det òg. Sånn halveis. Hva skal man egentlig med torsdagspils når man kan drive med sutur?

Første gangen jeg var med på et keisersnitt sto jeg i et hjørne med kulerunde øyne og trodde jeg skulle besvime. Men jeg gjorde ikke det. Sykepleieren klappet meg på skul-

dra og babyen kom ut. Det gikk fint det også. Fødsel over familieselskap? Lett.

Første gangen jeg skulle ta opp min egen journal var jeg så nervøs at jeg glemte både det ene og det andre. To ganger måtte jeg tilbake for å gjøre nye, nødvendige undersøkelser.

Men heldigvis kunne jeg si: Beklager, det er første gangen jeg gjør det her.

Da smiler pasienten overbærende og lar deg gjøre det du har glemt. Selv om det krever to forsøk.

Spørsmålet er hva som skjer når jeg har prøvd alt. Når det ikke er flere førsteganger igjen. Når jeg skal kunne alt. Forhåpentligvis har den dårlige samvittigheten blitt litt mindre til da. Og vi har fått tjuefem timer i døgnet.

 linnofteneslie@gmail.com